

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6033 van 21 januari 2008
in de zaak RvV 15.152 II

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat (, van Tunesische nationaliteit, op 9 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2007 houdende de weigering van het verzoek tot afgifte van een visum type-D gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DALLÉ, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 10 april 2007 een aanvraag in met het oog op het verwerven van een visum type-D, teneinde zich te herenigen met zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 6 september 2007 om de visumaanvraag te verwerpen. Verzoeker verklaart dat deze beslissing hem via de Belgische diplomatieke post te Tunis op 2007 ter kennis werd gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Tunis de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van _____, geboren op _____ 1981;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op _____ 2007 met (_____), geboren op _____ 1960;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende het leeftijdsverschil van 21 jaar tussen betrokkenen;

Overwegende dat het zeer opmerkelijk is dat _____ in het huwelijk treedt met een oudere vrouw gezien dit in strijd is met de Arabische gewoonten en gebruiken;

Overwegende het feit dat (_____) van 1997 tot 1999 een relatie zou gehad hebben met (_____), de oom van _____

Overwegende daarenboven dat _____ verklaarde dat zijn echtgenote nog nooit een relatie had terwijl zij de ex-partner is van zijn oom;

Overwegende daarenboven dat _____ en (_____) elkaar leerden kennen via bemiddeling van diezelfde (_____);

Overwegende dat _____ verklaarde dat hij (_____) voor het eerst ontmoette eind 2005 in het huis van zijn oom. (_____) zou daar op bezoek geweest zijn bij de dochter van zijn oom, met wie zij contact onderhield via het internet;

Overwegende dat betrokkene weinig tijd samen doorbrachten vooraleer ze in het huwelijk traden;

Overwegende het feit dat _____ zeer weinig informatie omtrent zijn echtgenote kan verschaffen;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Leuven in zijn schrijven, dd 16/08/2007 een negatief advies vertrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen _____ en (_____) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)

Wettelijke referenties: Art. 40 de la loi du 15/12/1980 – regroupement familial.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de wetten van 18 juli 1966) Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing is opgesteld in de Nederlandse taal, terwijl hij in zijn betrekkingen met de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde duidelijk heeft geopteerd voor de Franse taal. Verzoeker benadrukt dat voornoemde bepaling van openbare orde is.

2.1.2. Het artikel 41, § 1, van de wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Algemeen wordt aangenomen dat onder "particulieren" in de zin van hogervermelde bepaling de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225). Een andere interpretatie zou trouwens indruisen tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 47, § 4, van de wetten van 18 juli 1966 waarin, enkel ten aanzien van Belgische onderdanen, wordt gespecificeerd dat akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen door de diplomatieke posten dienen te worden afgeleverd in de taal waarvan deze Belgische onderdanen het gebruik vragen en tegen het territorialiteitsbeginsel zoals dit voortvloeit uit artikel 191 van de Grondwet. Daarnaast kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964 dat uitdrukkelijk stelt dat het als normaal voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van een landstaal bedienen in deze taal door de centrale diensten geantwoord wordt doch dat dit geen wettelijke verplichting is (zie V.C.T., nr. 133, 23 november 1964 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.11-49).

Verzoeker is een in Tunesië verblijvend Tunesisch onderdaan die zich in het Vlaams Gewest wenst te vestigen met een Belgische vrouw en daartoe, vanuit zijn land van herkomst, een visum aanvraagt. Er kan bijgevolg niet ingezien worden op welke basis de wetten van 18 juli 1966 in casu van toepassing zouden zijn.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog uitdrukkelijk verwijst naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., 175.201, 1 oktober 2007), merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek zijn.

Het middel is onontvankelijk bij gebreke aan juridische grondslag.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 164 van de Grondwet en stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onbevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat als gevolg van de overschrijving van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aarschot, en derhalve de erkenning ervan, verweerder de rechtsgeldigheid van dit huwelijk niet meer kan betwisten. Verzoeker stelt derhalve dat verweerder niet meer bevoegd was om

in zijn motivering te stellen dat de afgifte van een visum wordt geweigerd om reden dat het huwelijk niet wordt erkend en verwijst hierbij naar rechtspraak van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (nr. 782, 19 juni 2007; nr. 666, 27 juni 2007) aangaande artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

2.2.2. Artikel 164 van de Grondwet bepaalt:

"Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."

De Raad stelt vast dat artikel 164 van de Grondwet geen betrekking heeft op het erkennen van de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten. Voormeld artikel handelt slechts over het opmaken en het houden van de registers van de akten van de burgerlijke stand, zodat verweerder terecht opmerkt dat verzoekers beschouwingen falen naar recht.

Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen dient te worden verwezen naar artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum "gezinshereniging". Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Een schending van artikel 164 van de Grondwet of enige bevoegdheidsoverschrijding worden bijgevolg geenszins aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 27 en 47 van het WIPR en van artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek.

2.3.2. Verzoeker stelt terecht dat het toekomt aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand om te onderzoeken of in hoofde van elke echtgenoot is voldaan aan de voorwaarden voor het aangaan van een huwelijk overeenkomstig het recht bepaald in artikel 46 van het WIPR. De Raad wijst er evenwel op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van elke administratieve overheid, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, om de

erkenning van de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte in België te weigeren, zoals uiteengezet in de bespreking van het tweede middel.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat noch artikel 27 van het WIPR noch artikel 146 bis van het burgerlijk wetboek toestaan aan verweerder om toepassing te maken van artikel 146 bis van het burgerlijk wetboek, stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Zoals bij het onderzoek van het tweede middel werd vastgesteld, is verweerder bevoegd de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is.

2.4. Waar verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van de (materiële) motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen opnieuw aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. Er kan derhalve worden verwezen naar de bespreking van het derde middel waarin wordt uiteengezet dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

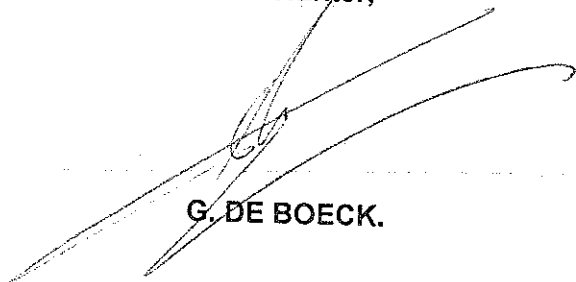
toegevoegd griffier.

De griffier,

S. VAN CAMP.

De voorzitter,

G. DE BOECK.